

“

Στεφανία Στεφάνου

ΜΟΡΦΕΣ

Στεφανία Στεφάνου, «Μορφές», Εκδ. Βακχικόν

Κρατώ στα χέρια μου την τέταρτη ποιητική συλλογή της Στεφανίας Στεφάνου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Βακχικόν. Εύγλωττο και λιτό το εξώφυλλο από την κόρη της ποιήτριας, Τατιάνα Μαγγίνα, απεικονίζει τρεις γυναικείες μορφές με έντονα βλέμματα πασπαλισμένες η καθεμιά με λίγο χρώμα (ροζ, μωβ, ανοιχτή απόχρωση του πράσινου). Συνάδει λοιπόν το εκφραστικό εξώφυλλο με τον τίτλο της συλλογής που είναι «Μορφές».

Η συλλογή αποτελείται από ολιγόστιχα ποιήματα σε μια γλώσσα απλή χωρίς εξωραϊσμούς και στολίδια. Θέμα: η ζωή και όσα αυτή μας φέρνει. Όσα βιώνει το ποιητικό υποκείμενο, αλλά και ο κόσμος στον οποίο ανήκει. Ωστόσο, η ποιήτρια δηλώνει ρητά την σχέση της με την ποίηση, καθώς και τι είν' αυτό που καθορίζει την ποιητική της. Αναφέρω χαρακτηριστικά:

«Στον χώρο της ποίησης δεν φοβάμαι τίποτα./Στον κόσμο της ποίησης προκαλώ και προκαλούμαι./Εξω

απ' αυτόν κινούνται αλλιώς τα πράγματα.» (σελ. 8)

«Η ποίηση,/ αν και εξόριστη, μέσα μας κατοικεί/ Αγκάθι αποτελεί/στον πλαστικό της κοινωνίας τάπητα./Αν από τύχη αγγίξει πέλματα,/μια ταραχή διαχέεται στο σώμα/κάνοντας αισθητή την παρουσία της./ (Η αμεσότητα στο έτερον, σελ.9)

«Εκεί που η σκέψη αδυνατεί/η φαντασία αξιώνει./Εκεί η ποίηση./ Πηγή του νου! Πυρφόρος Κόρη, εν μέσω/ σκοταδιών διαλύει φράγματα, εφιάλτες, φόβους./ (Ενδόμυχος λόγος, σελ 10)

Ο λόγος αναδύεται(σελ11) η ποιήτρια αλητεύει σε χώρους φαντασιακούς (σελ 12)- για να δανειστώ δικούς της στίχους. Ανθρώπινη, εξομολογητική και δεόντως στοχαστική μας χαρίζει μια συλλογή που απέχει από κάθε είδους εντυπωσιασμό σε μια εποχή πλουραλιστική που αυτός περισσεύει.

Η φιλοσοφική χροιά δεν λείπει, όπως για παράδειγμα στο ποίημα *Σημείο Θραύσης*:

«Ο,τι αγνοεί ο άνθρωπος εύκολα απορρίπτει./Πότε ο πανικός για όσα έρχονται τον στέλνει/στο παρελθόν, πότε πόθος διακαής τον σπρώχνει./Δίψα ασίγαστη η αναζήτηση, ο άπειρος βυθός./Αίφνης, σε χρόνο ανύποπτο ορμή ξεχύνεται/στο χάος αμάθητος καλπάζει γκρεμίζοντας/όλα τα επιχρίσματα που σώρευσε ο χρόνος./ Μη έχοντας άλλα να χάσει, ελεύθερος/ Από απόσταση/κοιτά τον εαυτό του και τα ερείπια πίσω του./ Σαν άλλος πλέον ξεκινά/απ' την αρχή τόπο αλλού να βρει να κατοικήσει/» (σελ. 21)

Την ποιήτρια απασχολούν ποικίλα θέματα (π.χ. μοναξιά, αλλοτρίωση) και τα πραγματεύεται με σοβαρότητα και περίσκεψη. Καταθέτει στίχους σοφούς που συνδιαλέγονται γενναία με την ουσία και την αξία του ανθρώπινου βιώματος και της ανθρώπινης εμπειρίας. Κινούμενη από εσωτερική ανάγκη και ίσως επειδή πιστεύει πως «από έναν κόσμο που κατέρρευσε, υπάρχουν πράγματα που αξίζει να σωθούν» (σελ.33), μοιράζεται με τον αναγνώστη σκέψεις σύνθετες συχνά- κυρίως με έναν τρόπο που θα χαρακτηρίζαμε «ιδιαίτερα λειτουργικό και ευθύβολο συνάμα.»

Σε ποιες μορφές αναφέρεται εν τέλει η ποιήτρια; Στις διάφορες μορφές της ζωής και της ύπαρξης; Στις διάφορες εκφάνσεις της καθημερινής αλλοτρίωσης του ανθρώπου που είναι σε ένα βαθμό μοιραία; Στις μορφές που παίρνει η τέχνη, καθώς εμφανίζει και μια έντονη κοινωνική διάσταση πέρα από την αισθητική; Στις σελίδες 72 και 73 εντοπίζουμε σχετικό ποίημα που φέρει τον τίτλο «Οι τρεις μορφές του εαυτού» Και λένε δύο στίχοι από το εν λόγω ποίημα: «[...] Η Μία πατά στη γη, η Άλλη στον αέρα, η Τρίτη, αόρατη και σιωπηλή βλέπει τις άλλες δύο.»

Πάντως και στα *Αποφθέγματα* (σελ 82-89) στο τέλος τους βιβλίου, θα μπορούσαμε να πούμε πως δίνεται μια κάποια απάντηση στο παραπάνω, το κεντρικό ερώτημα που θέσαμε. Πολλά και διαφορετικά πράγματα που συνθέτουν στον κόσμο που ζούμε, αλλά και υποδεικνύουν πώς τον βιώνουμε εμφανίζονται σε αυτήν την τελευταία ενότητα και θίγονται από την ποιήτρια. Διαβάζω:»

Απαξιώνεται η ζωή για να φανεί ο θάνατος γλυκός (σελ. 83)

Η τέχνη της ποίησης:

γυμνάζει τον νου και τιθασεύει το άλογο της ψυχής (σελ. 24)

Εκεί που ο κόσμος περισσεύει,

ιστορίες στήνονται αφανισμού. (σελ. 85)

Υπατία

Μια φωτεινή μορφή, θύμα σκοταδισμού (σελ. 87)

Καλοντυμένη η βαρβαρότητα,

μας επιβάλλεται χωρίς ενοχές και χωρίς αντιδράσεις. (σελ. 88)

Στεφανία Στεφάνου

Με το ποίημα *Φωνή* αποτελεί ελάχιστο φόρο τιμής στους αδικοχαμένους νεκρούς των Τεμπών. Ηχηρό ρεφρέν στα αυτιά του αναγνώστη: «Αλήθεια, δικαίωση είναι ό,τι απομένει.» (σελ. 75)

Κλείνοντας τούτο το σημείωμα, η ποιήτρια με τρόπο τίμιο δίνει όλα τα στοιχεία εκείνα που μπορούν να αποτελέσουν το έναυσμα για έναν εσωτερικό διάλογο με τον εαυτό και τον κόσμο γύρω μας.

Κατορθώνει να αποτυπώσει τις ανησυχίες, τις οπτικές του σύγχρονου ανθρώπου, χαρίζοντας, μέσω της γραφής, στον αναγνώστη έναν χώρο περισυλλογής και περίσκεψης. Η ποίηση είναι παρούσα και έχει τη δύναμη να συμβάλλει σε όλα αυτά. Γιατί...«γερό σπαθί η ποίηση» (*Το εγώ και το εσύ*, σελ.54)